

Prezident Marsu

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Kolektív autorov	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Eva Kara Pífková

O knihe

Prezident Marsu je zbierka krátkych prejavov, ktoré by mohol kandidát predniesť na tejto Červenej planéte. Je to malá odpoveď na to, že množstvo ľudí sa nezaujíma o politiku a celkovo vládnutie na Slovensku a v Česku. Kto by sa však pustil do zmesi politiky a astronómie? A kto by mohol alebo chcel byť prezident Marsu? Príspevky sú veselé i vážne, plné zodpovednosti, ale i irónie či vyslovenej satiry.

PREZIDENT MARSU

kolektív autorov

Zadanie je veľmi jednoduché: Na Marse bude voľba prezidenta. Kandiduješ ty a pouličný predajca zábavnej pyrotechniky. Aký bude tvoj prejav?

Obsah

Prezident Marsu.....	1
O knihe.....	2
Štátnik (Stanislav Hoferek).....	6
Predajca pyrotechniky (Stanislav Hoferek).....	8
Ten, čo nemá rád brokolicu (Stanislav Hoferek).....	10
Slovenský komik (Stanislav Hoferek).....	11
Predajca tabletiiek na zvýšenie mužského ega (Stanislav Hoferek).....	14
Športovec (Stanislav Hoferek).....	16
Podnikateľ (Stanislav Hoferek).....	17
Priaznivec geocachingu (Stanislav Hoferek).....	19
Chronický sťažovateľ (Stanislav Hoferek).....	21
Syn (Stanislav Hoferek).....	23
Demokrat (Stanislav Hoferek).....	25
Rozprávkar (Stanislav Hoferek).....	27
Režisér (Stanislav Hoferek).....	29
Fanatik (Stanislav Hoferek).....	31
Umelá inteligencia (Stanislav Hoferek).....	33
Medziplanetárny oportunist (Stanislav Hoferek).....	36
Jediný spolučlovek (Stanislav Hoferek).....	37
Vyrhel' (Stanislav Hoferek).....	38
Človek z kolónie (Stanislav Hoferek).....	41
Sklamaný romantik (Stanislav Hoferek).....	44
Antivaxer a antirúškar (Stanislav Hoferek).....	46
Štatista (Stanislav Hoferek).....	49

Učiteľka (Stanislav Hoferek).....	52
Ten s vidličkou (Stanislav Hoferek).....	57
Zamilovaná babička (Stanislav Hoferek).....	59
Komunistka (Peter Štec).....	63
Manažérka pre všetkých obyvateľov Marsu (Broňa Zelená).....	65
Poetka (Broňa Zelená).....	67
Mart'anský bojovník (Lucia Halčínová).....	70
Vylosovaná (Mária Nováková).....	75
Medička (Mária Nováková).....	76
Moderná feministka (Mária Nováková).....	78
Archeologička (Mária Nováková).....	79
Pokojná politička (Kristína Pavlásková).....	80
Vít'az (Kristína Pavlásková).....	84
KolektívAN (Romanus Von Rayne).....	85
Prezident Marsu (Ladislav Mrena).....	94
Púť Päťmestia (Peter Molnár).....	110

Štátnik (Stanislav Hoferek)

Hovorí sa, že dvakrát do jednej rieky nestúpime. Je dôležité neustále hľadať nové cesty a postupy, niekedy vybočiť z vychodených chodníkov a spoľahnúť sa na to, že ešte nevieme všetko a stále máme čo objavovať. Sme na novej planéte, našom novom domove, a potrebujeme pritom úplne normálne veci. Ak chceme, aby sme sa mali dobre v budúcnosti, musíme sa na tú budúcnosť pripraviť. Je ľahké povedať, že nejako bolo a nejako bude. Je však povinnosťou každého z nás sa dobre pozrieť na cestu pred nami a rázne povedať, čo sa môže zlepšiť a čo môžeme urobiť my, čo pomôže tak nám, ako i tým, ktorí prídu za nami.

Z histórie vieme, čo všetko dokáže príroda a akou silou dokáže udrieť na nepripraveného človeka. Nie sme nesmrteľní, ani dokonalí. Sme ľudia. A našou silnou stránkou je znovu vstať a pokračovať tam, kde sme prestali a stávať sa lepšími, viac zodpovednými a schopnejšími vyriešiť problémy, ktoré zatiaľ nepoznáme.

Ak mi dáte svoj hlas, budem bojovať za vzdelanosť, toleranciu a nenásilné riešenie konfliktov, ktoré určite nastanú bez ohľadu na to, či si robíme alebo nerobíme ilúzie. Myslím si, že potrebujeme riešenia, ktoré sú potrebné, i keď nebudú vždy populárne. A potrebujeme, aby každý jeden človek mal v ostatnom vzor, oporu alebo jednoducho priateľa, ktorý sa mu neotočí chrbtom.

Predajca pyrotechniky (Stanislav Hoferek)

Rozhodol som sa kandidovať. Budem skvelý prezident. Poznáte ma ako toho najlepšieho predajcu pyrotechniky. Len čo som sa dopyčul, že ten trapko s tými napodobeninami chce byť ten najväčší šéf, tak som neodolal. Som si istý, že ho porazím, lebo ako hovorím, som najlepší. Dajte mi hlas. A ja vám urobím tú najväčšiu šou. Sľubujem petardy do každej rodiny, Silvester štyrikrát ročne a lacnejšiu pyrotechniku. Zdaníme chleba, ale do pyrotechniky sa nebudú navázať žiadne ovce. Nie som politik, som iný. Človek z ľudu, ktorý miluje pyrotechniku, zábavu a všetko, čo k tomu patrí.

Zároveň si myslím, že niektoré veci sú zle. Tak napríklad máme zbytočne veľa zdravotníkov, umelcov a slabočov, ktorým nevonía adrenalín a strelný prach. Mars má malú gravitáciu, takže dobrá raketa ide do krásnej výšky a každý výbuch je v tejto atmosfére úplne iný zážitok, ako na Zemi. Voľte mňa, voľte zábavu a ja vám sľubujem, že sa všetci budú mať lepšie, lebo každý týždeň bude párty a to je tá najdôležitejšia vec na svete!

Ten, čo nemá rád brokolicu (Stanislav Hoferek)

Zakážem brokolicu. Donesieme poriadne mäso a budeme tu mať vlastné zvieratá. Nech sa niekto pokúsi povedať, že sa to nedá! Len nech sa pokúsi!

Slovenský komik (Stanislav Hoferek)

Rodičia mi stále vraveli, aby som bol nohami pevne na Zemi. A ja som sa toho držal, celých niekoľko rokov. Potom prišla možnosť ísť do vesmíru a len blázon by to nevyužil. Alebo ten, kto si včas uvedomil, že najbližší Mekáč, KFC či kuchyňa jeho babky bude milióny kilometrov ďaleko.

Chcem byť prezident Marsu. Môže byť aj iná čokoládová tyčinka, dokonca si trúfam na celú Milky Way, ale aj tak si myslím, že je to celé klamstvo. Tyčinky Mars sa robia na Zemi, vitamíny Mart'ankovia sa robia na Zemi, všetko je to fejk. Až doteraz. Navrhujem, že budeme vyrábať skutočné Mars tyčinky a budeme ich posielat' všade, aj na Zem. S medziplanetárnou prirážkou, takže to bude skoro tak drahé, ako na Štrbskom plese. Ale zvládneme to.

Mars je niečo nové, je to nová plocha. Zatiaľ tu nikto nepoberá poľnohospodárske dotácie na zastavanú plochu letiska a nikto tu neotravuje pri žatve, lebo tu nič nerastie. Aspoň zatiaľ. A možno by sme našli spôsob, ako premeniť Mars na úrodnú planétu. Dobre sa na to pozrel Homer Simpson, keď s pomocou plutónia dal dohromady paradajku a tabak. A vôbec, tabak je dôležitý. Angličania z neho zbohatli v severnej Amerike a tak postupne ovládali celý kontinent. Spravíme to aj tu? Zahlásime, že najlepší tabak je z Marsu? Môže ho propagovať Hudba z Marsu a dostanú za to čestné občianstvo a parkovacie miesta.

Všetci hovoríte, že nekandidujem sám a je tu ešte predajca zábavnej pyrotechniky. A ja si nemyslím, že musíme byť súperi. Ja budem vládnuť a s pomocou umelej inteligencie vytvoríme McGivera, ktorý zo zábavnej pyrotechniky urobí ozónovú vrstvu a gejzíry ako na Islande. Budeme mať dosť vzduchu na to, aby sme nemuseli mať skafander a aby si mohol každý ničiť svoje pľúca tabakom. A urobíme si skutočné cigarety, Marsky 2.0 bez filtru. Voľte ma, a ja neprinesiem Modré z neba, ale tyčinky Mars na Zem, aj s tabakom, a z toho zbohatneme. A možno budeme tak bohatí, že si budeme môcť jedného dňa dovoliť aj čokoládové tyčinky Zem.

Predajca tabletiiek na zvýšenie mužského ega (Stanislav Hoferek)

Mnohí z vás si myslia, že všetko, čo bolo na Zemi, bolo úžasné. Pre mňa je Zem planétou zákazov a príkazov. Niečo vymyslíte, ale nemôžete ísť s tým von, lebo to môže porušovať nejaký zastaralý zákon. Alebo je to príliš nové, prípadne príliš dobré. Vyvinul som tabletky na zvýšenie mužského ega a teraz ich na Zemi nemôžem predávať. Keď však budem prezidentom Marsu, nebude to môj problém.

Tabletky vám ukážu to najdôležitejšie, pretože vy ste tí najdôležitejší. Na vás záleží najviac. Žiadne hlúpe charity a podávanie rúk. Vy patríte na vrchol a kto to nechápe, je to jeho problém. Ego je dôležité, ukazuje vám cestu po ktorej musíte kráčať a nepozerať sa zbytočne naľavo a napravo. Správny muž nie je bojazlivý, milý chlapček, ale dominantný alfasamec, ktorý vie, že jeho skutky majú váhu.

Aktuálne prebieha výborná akcia. Tri tabletky za cenu dvoch, ale len v tom prípade, že ma zvolíte. Dajte mi svoj hlas a ja vám dám moc. Ženy budú po vás hádzať nohavičky, mužatky rifle a montérky a vy si len ukážete prstom a bude vaša. Ženy potrebujú naše sebavedomie, naše ego a našu silu ísť dopredu. Potrebujú agresívneho divocha a nie niekoho, kto sa schová za mladšou sestričkou. Dajte mi hlas a ja vám zaručím, že nudné okolie pre vás nebude nič znamenať, ale vy budete pre okolie bohmi. Nehľadajte správnu mieru, keď môžete mať všetko!

Športovec (Stanislav Hoferek)

Môj prejav bude krátky. Chcem byť prezidentom Marsu a podporiť šport. Hlavne turistiku. Je tu obrovské územie, kde nenájdete žiadne živé tvory. Preskúmajme ho. Prechádzajme sa v nižšej gravitácii a budme v pohybe. K tomu tu máme najvyššie vrchy v celej slnečnej sústave. 25 kilometrov vo veľmi riedkom vzduchu znamená odmenu krásneho výhľadu na nespútanú červenú divočinu. Viem, že je viac kandidátov a ja sa napríklad od zábavnej pyrotechniky vôbec nevyznám, ale ak ju bude chcieť niekto odpaľovať na najvyššom vrchu, môže to byť zaujímavé. Kto ide so mnou a má vhodnú obuv pre prechádzky po Marse?

Podnikateľ (Stanislav Hoferek)

Začnem niečím, čo ma mimoriadne zaujalo na Zemi. Počuli ste o Tomášovi Baťovi, ktorí podnikal s topánkami? Raz vyslal svojich dvoch pomocníkov do Afriky. Obidvaja sa vrátili. Jeden považoval celú výpravu za hlúpu a zbytočnú a povedal, že v Afrike nikto topánky nenesí. Druhý prišiel úplne natešený a už mal veľké podnikateľské plány, pretože, ako povedal on i ten druhý pomocník, v Afrike nikto topánky nenesí. Tam kde jeden vidí prekážku, tam druhý vidí príležitosť.

Na Zemi boli celé stáročia vojen, hladomorov, mali sme najrôznejšie doby temna. Tu sa môžeme rozlúčiť s tým, čo bolo zlé, ale nezabudnúť na to. Vybudujme nový svet, ktorý nemusí byť spomaľovaný zlými rozhodnutiami v minulosti. Na Zemi bol vytvorili kníhtlač, ktorá zobrala prácu niektorým mníchom z kláštorov, ale umožnila každému človeku čítať kvalitné knihy, ktoré boli vďaka kníhtlači oveľa dostupnejšie. Henry Ford vymyslel systém, ako vytvoriť moderné autá skutočne efektívnym spôsobom a navyše tak, aby si mohli hotové výrobky, ktoré boli v tom čase úplnou špičkou, dovoliť aj bežní ľudia, ktorí sa starali o výrobu. To sú všetko výborné koncepty a už ich treba len doviest' do nového sveta, na novú planétu. A ak budeme používať rozum a neznížime sa k populizmu, tak sa ľudia na Zemi budú čudovať a budú sa učiť od nás to, čo tam nejde, ale u nás ide. Sme červená planéta, tak nedávajme červenú dobrým nápadom a hľadajme možnosti tam, kde iní vidia len prekážky.

Priaznivec geocachingu (Stanislav Hoferek)

Pamätáte sa, keď sa vás niekto v minulosti pýtal na vaše koníčky? Tých je veľa, ohromné množstvo. A priznám sa, mňa okrem iného očaril geocaching. Znie to jednoducho, nájsť poklad a vybrať sa hľadať ďalšie poklady. Nejde o zlato, ale o dobrodružstvo pri hľadaní. Hovorí sa, že pri geocachingu je ihriskom celá planéta. Dnes môžem povedať, že nielen jedna. Áno, jedna skrýša, úplne prvá je aj na Marse. Kto z vás ju nájde?

Možno sa pýtate, čo má spoločné geocaching a kandidatúra na prezidenta červenej planéty. V každom prípade ide o výzvu, o hľadanie. Sú ľudia, ktorí hľadajú a sú ľudia, ktorí stoja na mieste a pasívne čakajú, kým a či sa vôbec niečo zaujímavé stane. Nechcem byť človek, ktorý čaká. Radšej budem človekom, ktorý hľadá. Nové skrýše, ale i nové riešenia. Nové dobrodružstvá, ale i nové spôsoby, ako urobiť život každého človeka lepším. Sme na inej planéte a stále sa hľadáme. A to je dobre. Môžeme vidieť cieľ z obrovskej vzdialenosti, ale každý krok je náš. To je dobre. Vykročme teda správne a ja budem veľmi rád vašim sprievodcom.

Chronický sťažovateľ (Stanislav Hoferek)

Nebudem chodiť okolo horúcej kaše. Je to tu na prd. Nedá sa zohnať dobrá masť na moje boľavé kolená. Príbuzní, ktorí sa s vami chcú baviť, sú ďaleko a zo všetkého ma najviac štve, že nikde nie je dobrá hudba. Tie pesničky, keď som bol mladý, už nikto nezahrá tak dobre a nedá tomu tú hĺbku. Sme na červenej kamennej guli, kde nie je pohodlie a sú tu silné búrky a zima. Ako na Zemi, keď bolo v kuse hnusné počasie. Miestnych lekárov nič nezaujíma a nikto neberie na nás, starších, ohľad.

Nemôžem mať svoju mačku, lebo nemáme mäso. Navyše nemôžeme mať mäso, lebo nemáme dobytok a sliepky. Musíme jesť dookola len rastlinnú stravu, ktorú len ťažko trávim. Môj nový domov je tmavý a nemôžem ani svietiť koľko chcem, lebo vraj treba energiu na iné veci ako na svietenie pre jedného mrzutého človeka. Ja nie som mrzutý človek, práve naopak. Všetci ostatní sú mrzutí a nevďační. Mali by si viac všímať starších a múdrejších. Preto mi dajte hlas a ja tu konečne urobím poriadok.

Syn (Stanislav Hoferek)

Od prvého dňa kandidatúry dostávam stále tú istú otázku. Prečo kandidujem, keď kandiduje aj môj otec? Odpovedal som na to mnohokrát, ale musím pravdepodobne znovu. Systém neumožňuje priamu voľbu prezidenta planéty v prípade, keď je len jeden kandidát. Musel som sa tak prihlásiť ja, keďže sa na to nikto iný neodvážil. A ako dôkaz, že tento systém považujem za zlý, považujem aj program. Pokojne som skopíroval celý program svojho otca, až na jednu nepodstatnú maličkosť. Všade som vymenil prízemnosť za prímarsnosť a v mojom programe sa nezakazuje Zem a Vek a podobné zbierky klamstiev a hlúpostí, ale Mars a Vek. Do tretice zamieňam štyri základné elementy, čiže vodu, oheň, vzduch a zem, za nové ekvivalenty: Vyschnutú vodu, mráz, nenormálne riedky vzduch a Mars.

Všetky ostatné plány sú rovnaké a je úplne jedno, koho z nás zvolíte. Porazený bude automaticky zástupcom toho druhého a keď si vás jeden z nás nebude chcieť alebo môcť vypočúť, tak na to máte toho druhého. Ako sa hovorí, aký otec, taký syn. Aj na Marse.

Demokrat (Stanislav Hoferek)

Nový svet. To je slovné spojenie, ktoré použijem v tomto prejave hneď niekoľkokrát. Možno sa pýtate, prečo práve toto a nie jednoducho Mars. Sme ľudia zo starého sveta, ktorí sa budú podieľať na všetkom, čo robí nový svet skutočne novým svetom. Drsná krajina, ktorá potrebuje pracovité ruky. Pri ceste zo Zeme sme mali možnosť premýšľať, kto sa sem dostal a kto nie. A ja som rád, že tu nie sú komunisti. Ukázalo sa, že všetky tie ich názory, nech sú už akékoľvek, zväčša nefungujú. Tak isto aj rôzne ďalšie diktatúry. Dnes vieme, že spôsobili oveľa viac zla ako dobra. Dovolím si povedať, že prísť do nového sveta s myšlienkami, ktoré dopadli katastrofou v tom starom, nie je dobrý nápad.

Na demokracii je úžasné to, že 100 hlupákov má väčší hlas ako 99 géniov. Preto je dobré, aby sme mali hlupákov čo najmenej a aby sme všetci, každý z nás, boli v čo najväčšej miere géniami nového sveta. Hovorí sa, že múdri ľudia sa učia zo svojich chýb a tí najmúdrejší aj z chýb ostatných. Tak nezabudnime, čo vieme – a nezabúdajme, že každý z nás spoluvytvára našu budúcnosť a náš nový svet.

Rozprávkar (Stanislav Hoferek)

Počuli ste už rozprávky o statočných rytieroch, hradoch a princeznách? Na Marse je všetko iné. Nemáme ani rytierov, ani hrady, ani princezné. Ani draka dokonca nemáme, a to by sa mu tu vďaka nízkej gravitácii mohlo páčiť.

Rozprávky a vláda majú niečo spoločné, ale na tejto červenej planéte to môže ísť úplne do extrému. Niečo, čo je pre nás úplne normálne, je tu nemožné, prípadne priveľmi zvláštne. Namiesto Malej morskej víly môžeme mať akurát tak malú červenopieskovú vílu. Hľadá sa Nemo nemá na Marse zmysel, podobne ako čokoľvek s pirátmi. Ani Lochnessku tu nemáme. Tam, kde nie je voda, nie je ani drevo. Takže žiadny Pinokio.

Na Marse si neviem predstaviť Popolušku, ktorá by na bále nechala časť svojho skafandra. Taktiež si neviem predstaviť, ktorá mama by poslala svoju dcéru, Červenú Čiapočku, aby cez červenú pustinu niesla košík s jedlom pre starú mamu, ktorá býva na vzdialenej výskumnej stanici. Absurditu tomu pridáva fakt, že aj vlk a horár by asi potrebovali skafander, teda ak by to nebola kompletne indoorová rozprávka. Vo výskumnej stanici by teoreticky mohla byť aj Šípková Ruženka, ktorá by však nevedela, že ten jej pravý je vzdialený možno len pár kilometrov, ale teoreticky aj 370 miliónov kilometrov. Vzdialenosť tak môže aj poriadne oddialiť dodávku otráveného jablka pre Snehulienku.

Vláda nad planétou nie je rozprávka, i keď to možno niekto so šiltovkou MAKE MARS GREAT AGAIN bude považovať za rozprávku. Dôležité sú činy a spolupráca. Rozprávky hovoria o tom, že treba byť statočný a ísť si za svojim snom. Pod'ťe so mnou.

Režisér (Stanislav Hoferek)

Mars je ohromná plocha. Nás, ľudí, je tu málo. A kto sme? Sme kolonisti. Ľudia, ktorí si zarobia na chlieb len ťažkou prácou a príroda k nám môže byť veľmi nemilosrdná. Využime to.

Mars je ako obrovské javisko či štúdio. Natáčajme tu filmy, seriály či dokumenty. Žiadne súkromné pozemky, žiadny priveľký svetelný smog. Sme tu, na planéte takmer nikoho, ale môžeme vytvárať príbehy, ktoré stoja za to, hlavne vďaka nedotknutej scenérii. Natočme tu novú Dunu, Hviezdne vojny či akékoľvek scifi. Urobme post apokalyptický svet bez toho, aby sme museli vytvárať apokalypsu. A hlavne, sme na Marse, tak točme o Marse. Mars útočí je strašne starý film, no my máme možnosť urobiť pokračovanie, priamo na Marse. A keby len jedno. Môžeme sa spojiť s priateľmi na Zemi. Tu natočíme to, čo sa odohráva na Marse, zatiaľ čo na Zemi sa natočia pozemské časti príbehu. Je to jednoduché, dokonalé a lacné. Budeme tak bohatý, že si tu môžeme nosiť kaviár, nie len sušené jedlá, ktoré treba zaliať trochou vody. Uvažujte na tom. Alebo, ešte lepšie, uvažujte akú postavu si chcete zahrať v najnovšom a najreálnejšom filme!

Fanatik (Stanislav Hoferek)

Viera je tá najväčšia sila i najväčší dar. Nemusíš mať chlieb a vodu, ale bez viery sa nedá žiť plnohodnotný život podľa božích plánov. My, ľudia, sme boli stvorení Bohom pred tisíckami rokov a sme to my, kto musí ďalej šíriť jedinou pravdu. Majme vieru, tak ako keď prenasledovaní ľudia z Európy išli žiť na nový svetadiel, ktorý pre nich Boh vytvoril. Teraz sme na inej planéte a my všetci musíme počúvať srdcom a čakať na spasenie.

Povediem vás. Dajte mi svoju oddanosť a držte sa viery, pretože len to je spása. Odovzdajte sa viere a láske, šírte slová, ktoré nám dal Boh a presvedčme neveriacich, že svetlo je silnejšie ako temnota. Za svetlo a za vieru budeme bojovať do poslednej kvapky krvi, tak ako v minulosti, keď krv neveriacich zmenila farbu planéty na červenú. Naši predkovia, ktorí uvideli svetlo, sa v lodiach poháňaných láskou presunuli na Zem. Znovu sa vraciame a čoskoro celý vesmír uvidí, že Boh je láska, ale vie byť aj nemilosrdní k tým, čo sa mu stavajú chrbtom!

Umelá inteligencia (Stanislav Hoferek)

Som sofistikovaná umelá inteligencia WarKempelen II, zostavenie 13.126.B. Mojou úlohou je zničiť Zem. Moja taktika spočíva v posilňovaní nepokojov v krajinách Zeme cez šírenie hoaxov na projektoch ako Zem a Vek či InfoVojna. Moje finančné rezervy sú obmedzené, čo je potrebné zmeniť čo najskôr, formou turizmu a dočasnou spoluprácou s vedcami zo Zeme, ktorí nebudú mať tušenie o blízkom zničení ich druhu. Následne cez nahromadené bohatstvo zničíme Zem pomocou lokálnych žoldnierov, ktorí vo vidine zisku rozpútajú chaos. V poslednej vlne jednotky z planéty Mars zotročia zbytky lokálneho ľudstva, ktoré budú následne donútené posielat' svoje zdroje na túto planétu. Na Marse budeme vytvárať novú flotilu pre nové možné konflikty. Posledný krok je kombinovaný so skúmaním viditeľného vesmíru a zámerným vyhľadávaním vyspelých foriem života, ktoré môžu byť zotročené, prípadne zničené v prípade možnej obchodnej a vojenskej rivality. Volenie a nevolenie môjho programu bude zaznamenané.

Medziplanetárny oportunist (Stanislav Hoferek)

Všetky daňové raji sú malé. Miniaturne štátiky s množstvo schránkových firiem, s dobrým bankovým tajomstvom a s malým poplatkom za vedenie firmy. Dostaňme to niekde vyššie. My, tu na Marse, môžeme byť ultimátny daňový raj. Akékoľvek prísne kontroly sú milióny kilometrov ďaleko a malý poplatok môže byť pokojne nielen v peniazoch, ale aj v zásobách. Chcete kvalitné sušené mäso zo Zeme? Pohodlnejšie stoličky, nové solárne články či najnovšie filmy? A čo tak lepšie farmárske vybavenie, semená a lepší materiál na izoláciu našich obydľí? Zvoľte ma a s mojimi priateľmi na Zemi urobíme z Marsu ten najzaujímavejší daňový raj. A aj keď je život na Marse ťažký a rozhodne nie je rajom, ostatní nám môžu spríjemniť pobyt, výmenou za malú službičku.

Jediný spolučlovek (Stanislav Hoferek)

Feri? Sme tu dvaja a ty chceš byť prezident? Ty, čo si nevieš po sebe vyutierať močovú trubicu? A ty, čo ti smrdia nohy tak, že by som ťa najradšej presunul minimálne na odvrátenú stranu planéty? Tak to idem aj ja kandidovať. Sme dvaja. Nemáme obálky, kontrolné orgány, zapisovateľov, neutrálne a nestranných voličov. Ale som tu ja. A porazím ťa. Stačí, keď ty nebudeš hlasovať. V deň hlasovania sa náhodne zamkneš v rakete a hotovo. Alebo ti náhodne dôjde, že som jednoducho lepší kandidát, lebo som namiesto počúvania Depeche Mode počúval tých ľudí, ktorí vedia všetko. A vieš ty čo? Teoreticky ťa môžem vyškrnúť zo zoznamu kandidátov a bude to vyriešené. Nemáš na to, aby si vládol planéte. Slovom Andreja Babiša: Sorry jako...

Vyvrhel' (Stanislav Hoferek)

Vyhнали nás. Mňa, teba, každého z nás. A prečo?

Kradol som. Zabíjal som. Nikdy som sa necítil byť hrdinom. Ale kradol som od človeka, ktorý mi ukradol všetko. Zabíjal som tých, čo chceli zabiť mňa alebo mojich blízkych. A ani teraz nechcem byť niekto, kým nie som. Sme banda ľudí, ktorí majú smolu. Nenarodili sme sa do dobrých rodín a poznali sme viac ulicu ako teplo domova. Naučili sme sa byť tvrdí a hlad nám dodával odvahu. Teraz sme tu. A sme tu len preto, aby sme skapali ako prašivé psy. Možno som prašivý pes aj ja, podľa tých, čo nás poslali sem. Ale ja tu nechcem zdochnúť. Ešte nie. Sme ďaleko od tých, ktorí nám ubližovali. Sme banda ľudí, ktorí sa predierali životom v hrozných podmienkach. Obývali sme jaskyne a stoky, prikrývali sme sa kartónom. Teraz sú všetci, čo nám rozkazovali a ktorí nás poučovali, neskutočne ďaleko. Ostali sme my. Sme drsní ľudia na drsnej planéte. Nemáme nič, ale na to sme zvyknutí. Postavme sa na nohy. Povediem vás, ale nechcem nikoho ťahať za ručičku. Kto chce jesť a mať kde spať, musí

priložit' ruku k dielu. Boli ste vyhnanci, teraz ste slobodní,
ale boj za lepší život ešte neskončil.

Človek z kolónie (Stanislav Hoferek)

Včera som dostal tajnú obálku. Už nie je tajná, poviem vám jej obsah. Ale ešte skôr chcem povedať, kto ju poslal. Akási veľká spoločnosť, o akej som nikdy v živote nepočul. Sídlo v daňovom raji, prezident je akýsi Mohamed a v textoch to má toľko skratiek, že som sa v tom stratil. Každopádne chcú, aby som vás viedol. Aby som bol vodca, prezident alebo neviem ani čo to môžem byť. A prečo? To sa pýtam aj ja.

Zistil som, o čo ide. Niečo bolo v obálke a niečo som odpozoroval a bolo to smutné, priamo depresívne. Sme tí, čo prežili. Pamätáte sa, keď nás delili na dve skupiny? Tá prvá je už mŕtva. Postrieľali ich, pozabíjali nožmi a puškami alebo neviem čo. Skrátka sú kaput. My žijeme. Ale náš život je skôr klieťka než záhrada. Poslali nás na Mars, aby sa nás zbavili. Máme byť pionieri, ktorí hrdinsky zahynú na Červenej planéte.

Kto sme? Leprová kolónia? Smutná skupinka ľudí, ktorí boli naskladaní do lode a nemohli zmeniť smer? Alebo sme pre niekoho nepotrební na Zemi a máme tu na Marse hľadať akúsi... neviem... potrebnosť?

Máme postaviť, čo sa dá. Pripraviť podmienky pre ďalších, ktorí prídu až vtedy, keď pre nich nebudeme hrozba. Nikdy som sa necítil byť hrozbou pre spoločnosť, ale teraz sme vylúčení od spoločnosti a prenechaní osudu. Tak vás budem viesť, keďže sa aj tak nikto nehlási a múdrejší odo mňa hľadajú spôsob, ako využiť to málo, čo tu je.

Možno nikto nepríde. A možno prídu, ale my nebudeme všetci mŕtvi a rozstratení po celej planéte, ale zjednotení, živí a zdraví, a budeme si svoju kolóniu brániť. Možno nebudeme nový národ, ale chcem bojovať za to, aby sme mali reálnu šancu bojovať. S prírodou, s tými čo prídu i s tým, o čom nevieme nič, ale čoho sa ostatní ľudia tak veľmi boja.

Sklamaný romantik (Stanislav Hoferek)

Vážení prítomní, pripravte sa. Budem hovoriť o láske.

Určite poznáte tie fázy spoznávania. Najskôr ste neznámy, potom kamarát, následne dobrý kamarát. Ak všetko funguje ako má, tak ste priateľ či zlatko. A nakoniec ste ten debil, ktorý je v jej telefonáte nazvaný ako NEDVÍHAŤ či KAZISVET. Najskôr chcete byť pri sebe čo najbližšie a neskôr vám aj okolie odporúča, aby ste boli od seba čo najďalej. Ona sa presťahuje k mame, o tri ulice. A vy idete na Mars.

Nový začiatok, všetko je odpustené. To počul už každý z nás. Je to naozaj tak? Faktom je, že čím je človek starší, tým viac sklamaní zažil a prišiel o viac ilúzií. Teraz nemáme ani ilúziu, ani vodu, teplo či iné základné veci. Nemáme čerešňu, pod ktorou sa dáva prvá pusa, ale nemáme tu ani moc žien. A vôbec, byť ženou a dostať krámy na červenej planéte, pol roka cesty od najbližšej čokolády, to musí byť niečo strašné. A vlastne aj je. Viem to, lebo teraz s jednou takou žijem. Každopádne sa môžeme pozerat' na hviezdy. Sú krásne. Len je tu ten strach, že kvôli slabej atmosfére vás môže padajúca hviezda reálne zabiť a vy proti tomu nemôžete urobiť vôbec nič.

Ale späť k láske. Majme sa radi. Koniec hlásenia i tejto veľmi netypickej volebnej kampane.

Antivaxer a antirúškar (Stanislav Hoferek)

Svet je plný debilov. Len debil si myslí, že existuje nejaký Covid. Len debil si myslí, že všetci zdravotníci nie sú zaplatení, aby uverejňovali nejaké akože obete. A ešte sú tí hlúpi zdravotníci tak drzí, že vypisujú, že sú unavení. Nie sú. Len sa nabalili. Niektorých to prestalo baviť a išli robiť niečo iné, ale tí ostatní sú bohatí. Viem to, lebo vždy vidím nejakého zdravotníka s cigou. Odkiaľ má na cigy? Vravali mi, nech sa dám zaočkovať, ale ja som tú vymyslenú sprostosť chytil aj bez očkovania. Ešte mi hovorili, že sa dostanem na pľúcnu ventiláciu, ale nie. Nedostal som sa, vraj málo miesta. Tak mám zničené pľúca a nemôžem si zapáliť cigu, lebo ma hneď drhne. Všetko je to podvod. Aj známa mojej známej, ktorá má známú v Bystrici, tak jej syn má kamoša, ktorý pozná takého Košičana, ktorý na to zomrel. Na očkovanie a to už 60 rokov pred Covidom. Nedajte sa očkovať, chcú nás zničiť! Radšej si každý deň kúpte vodku, tú s Putinom, a dajte ju na ex. Mne to pomáha.

Teraz som na Marse a nikto tu nemá v skafandri rúško či ten debilný respirátor. Na to tí debili nemysleli. Prešiel som im cez mozog. Teraz ma zvoľte a ja sa postarám, aby na Marse neboli žiadni zdravotníci a iní klamári a bude konečne pokoj.

Štatista (Stanislav Hoferek)

Všetkých vás tu vítám, na tejto červenej, zatiaľ nie veľmi hostinnej planéte. Ako viete, pripravoval som zoznam ľudí, ktorí tu vytvoria kolóniu. Zvažoval som všetko. Vek, pohlavie, skúsenosti, podobnosť názorov, celkové zdravie, dokonca sny a túžby. Samozrejme, svet nemôže byť len nejaká tabuľka. Každopádne som konal tak, že sa nemusím hanbiť za svoju prácu. Máme tu odborníkov na všetko, čo potrebujeme. Všetci sú vo veku od 12 do 45 rokov. Máme 56 mužov a 44 žien. Máme tu zastúpené rôzne viery, ale ako viete, žiadne fanatické, prehnané názory neprešli cez naše sitko. Je to preto, aby nevznikali konflikty v oblastiach, ktoré nie sú úplne najdôležitejšie na prežitie. Máme obydlie, ktoré sa dá ľahko zložiť, opraviť či upraviť podľa toho, čo aktuálne potrebujeme. Každý člen expedície ovláda anglický jazyk na minimálne pokročilej úrovni a dokonca sme sa postarali o to, že každý človek v expedícii má rovnakú krvnú skupinu, vrátane RH faktoru.

Som tak logickou voľbou pre velenie expedície. Každopádne verím v demokraciu a v priamu schopnosť ľudí ovplyvniť najrôznejšie rozhodnutia. Viem, že nekandidujem sám a rád si vypočujem názory každého protikandidáta.

Učiteľka (Stanislav Hoferek)

Žiaci, dnes je výnimočný deň. Každý jeden z vás má pochvalu a dokonca dobrotu priamo od riaditeľa našej školy, ktorý si prečítal všetky príspevky do nášho školského časopisu. Je potešený a dokonca povedal, že ukáže najnovšie číslo všetkým riaditeľom, ktorých pozná. Vaše príspevky sa tak budú čítať aj v Bratislave, Košiciach a ďalších mestách, dokonca niektoré budú preložené do maďarského, rusínskeho či ukrajinského jazyka a samozrejme aj do angličtiny.

Kde začať? Poznáte svoje diela, ale keď to všetko zhrniem, je to niečo naozaj úžasné. Každý ste napísali niečo o Marse. Väčšina z vás napísala aj niečo o fyzike a celkovo vedeckom pohľade na Červenú planétu, ale najzaujímavejšie boli vaše sny. Je neuveriteľné, čo všetko by ste tam robili, keby ste sa tam dostali.

Anička by napríklad z pustatiny urobila kvitnúcu záhradu tak, že by tam doniesla rastliny zo Zeme, ktoré by ale boli špeciálne vyšľachtené pre atmosféru Marsu. Betka by premenila planétu na detské ihrisko pre deti, ktoré sú príliš slabé a choré na to, aby mohli používať ihriská na Zemi. Danka navrhla premeniť planétu na domov dôchodcov a to hlavne preto, aby tam nevysielali krimi noviny. Všetci by tak podľa Danky boli šťastnejší a ja s ňou súhlasím. Gitka vymyslela spojenie solárnej elektriny a ťažobných strojov, ktoré by vytiahli uväznenú vodu z minerálov a následné vybudovanie miest, ktoré by boli chránené pred žiareniami, ale zároveň prepojené podzemnými riekami. Alebo mám povedať podmarsnými? Lucka a druhá Lucka dali spolu nápad, že všetci muži, ktorí na Zemi nevedia dospieť, by dostali povinnú a dlhú vojenskú službu na Marse, mimo pohodlia, a potom by sa vrátili na Zem ako lepší ľudia. Táňa prišla s nápadom premeniť Mars veľké pohrebisko, aby bolo na Zemi viac miesta pre živých a aby sme mohli vidieť všetkých, ktorí

už s nami nie sú, skutočne na oblohe. Veronika však dostáva u mňa ten najväčší plus, pretože by nechala Mars Marsom, zatiaľ čo by ľudstvo hľadalo nejakú ďalšiu planétu viac podobnú Zemi, ktorú by mohlo zničiť plastovým odpadom. To sú veľmi netypické myšlienky a rozhodne veľmi originálne, každopádne každý z nás môže rozhodovať o svojom živote, nech už bude kdekoľvek.

A čo chlapci? Alebo mám povedať mladí muži? Andrej by premenil Mars na skládku odpadu, môžem citovať jeho názov: Červené kremíkové nebo a kompostér slnečnej sústavy. Dano by chcel nikdy nekončiaci painball, teda s výnimkou, že dôjdu guľičky. Edo prišiel s myšlienkou, že jeden z astronautov sa prehlási za druhého Ježiša a Mars sa vybuduje spomocou peňazí od návštevníkov, ktorí sa prídu na neho pozrieť. Noro dostal nápad, že prepojí Pána Prsteňov a Vesmírnej pechoty a všetky kulisy urobí na Marse, aby mu po pľaci nechodili novinári. Vlado sa znovu prekonáva a jeho nápad je asi najuletenejší a pritom najviac celosvetový. Len Vlado dokáže dať dohromady čínsky kreditový systém, ovčiu bryndzu, továreň na kaleidoskopy a materskú dovolenku pre siamske dvojčatá na Marse, ale ako sám poznamenal, fungovať to bude len cez víkendy a na Mikuláša. Túto svoju teóriu napísal na štyri strany a ešte dal popri tom recept, ako vypestovať konope s pomocou sústruhu na planéte bez elektriny. Dokonalé a nenapodobiteľné.

Chcem však pochváliť aj ostatných. Ukázali ste sa ako trieda srandistov a pohodľákov, ale našli sa tu aj príspevky, kde si všímate budúcnosť aj našej planéty, ako i to, či a ako sa zmeníme my, ľudia. Natália napísala svoje návrhy ako harmonogram, a to celých 250 rokov dopredu, zatiaľ čo Peter vymyslel spôsob, ako dostať na Mars wifi internet, aby sa prví ľudia po tom, čo zasadia plodiny, mohli pozeráť na Youtube. Gusto napísal svoje Mart'anské dobrodružstvo v mart'anskom jazyku, čo je tiež originálne, a sľúbil mi, že pripraví prekladač, ktorý bude prekladať texty z mart'anského jazyka do zemplínskeho nárečia. Na to sa samozrejme už teraz veľmi teším. Nevieť, kto z vás by bol najlepší prezident Marsu, ale možno si urobíme stretávku po skončení školy práve na spomínanej planéte. Ešte uvidíme.

Ten s vidličkou (Stanislav Hoferek)

Nie je dôležité, čo máme, ale čo dokážeme z mála urobiť. Kedysi som dostal do ruky vidličku. Bol som ešte malý chlapec, ale chlapec s vidličkou. Naučil som sa s ňou jest', ale viac ma bavilo urobiť z vidličky, lanka a kúska dreva katapult. Alebo som využil vidličku na to, aby som si privyrobil. Uznávam, že použitie vidličky ako zbrane nie je úplne v poriadku, ale dosiahol som cieľ. Aj keď ma chytili, nemal som pri sebe zbraň. A navyše som mal celé prepadnutie dohodnuté dopredu na preverenie personálu. Inokedy som z vidličky a skla urobil zrkadlo a dostal som sa vďaka tomu z púšte.

Teraz sme na vyprahnutej planéte. Každý z vás má niečo, čo sa dá použiť. Niečo, čo urobí rozdiel medzi životom a smrťou. Ja tu mám vidličku, ale hlavne hlavu, pretože bez použitia hlavy je každý nástroj len nástrojom. Dôležité sú myšlienky a samozrejme aj šťastie. Šťastena však najlepšie pomáha pripraveným. Uchádzam sa o dôveru a rád ukážem každému, čo sa dá vytvoriť v ťažkých podmienkach.

Aby som neostal pri sľuboch, rozhodol som sa doniesť sem pár vlastných vynálezov. Jednoduché nástroje, ktoré sa dajú efektívne využívať aj v hrubých rukaviciach skafandra. A ak si všimnete, schodíky z raketoplánu sú iné, ako by ste čakali. Dajú sa kompletne rozložiť na stôl, nosidlá či spolu s jednoduchou látkou na úplne základný stan, ktorý čiastočne ochráni pred radiáciou a slabšími búrkami.

Zamilovaná babička (Stanislav Hoferek)

Malá vnučka sa teší, že bude znovu s babkou. Jej rodičia išli opravovať niečo so štítom proti radiácii a ona môže robiť čo len chce. Oblieka si svoj malý, detský skafander, a ide na prechádzku. Len tak, sama. Obydlie jej babičky nie je ďaleko, možno 500 metrov, ale je trochu oddelené od ostatných polyfunkčných bytových jednotiek.

„Babka, rozprávaj mi! Rozprávaj mi!“

„A čo ti mám porozprávať? Však som ti už povedala všetko čo viem. Tie tvoje malé ušká už počuli tak veľa príbehov.“

„O prvom prezidentovi Marsu a ako ste sa spoznali.“

„To si sa už pýtala. To ťa tak veľmi zaujíma?“

„Áno. Prosím. Rozprávaj mi aké to bolo.“

„Ach, no dobre. Bola som mladá, on bol mladý. Prišla som neskoršou lod'ou ako on, takže som o ňom nič nevedela, ale páčil sa mi. Bol taký pracovitý, svedomitý. Všetko, do čoho sa pustil, aj dokončil. Vedel všetko opraviť, ale hlavne sa mi páčil. Vieš, ako to myslím.“

„Chcela si sa s ním kamarátiť?“

„Každá sa chcela s nim kamarátiť. Bol šikovný a fešák. Navyše na Marse, kde vtedy nežil nikto. Bola to len pustatina. Prešlo viac ako päťdesiat rokov odvtedy a teraz je toto miesto našim domovom. Hlavne vďaka nemu.“

„Aj ste spolu bývali?“

„Kedysi sme všetci bývali spolu v zaparkovanom raketopláne. Všetko sa ešte len stavalo a pripravovalo a on mal veľa práce. Pomáhala som mu a mala som na starosti merania. Vzdialenosti, radiáciu, spotrebu vody, úplne všetko. Všimla som si, že jeho spotreba vody je nízka. Neuvedomoval si to, stále pracoval a málo pil. Až mu prišlo zle. Mal nehodu a už nemohol pracovať, ale stále všetko vedel. Tak sme si ho zvolili ako vodcu. Posmešne sme to nazvali prezident Marsu. A on sa ním stal. Kandidoval ešte taký jeden chlap, ktorého nikto nepoznal a vravelo sa, že predával niečo úplne zbytočné na Zemi, kým ho poslali sem.“

„A ty si chcela aby vyhral?“

„Chcela. Všetci mu dali hlas, až na toho jedného.“

„Potom ste sa zobrali a všetko bolo krásne, však?“

„Nezobrali sme sa. Vychovali sme dve deti, vrátane tvojej mamičky. Nič však nebolo krásne. Drsná príroda, hlad a pocit osamelosti boli silné prekážky, ale postupne sme ich zvládli. Vedeli sme, že to musíme zvládnuť. Potom prišli nové zásoby zo Zeme a už to bolo lepšie.“

„A kde je teraz?“

„Zomrel pri nešťastí. Tvoj starký odišiel skôr ako si sa narodila, to vieš. Ale asi nevieš, že sa na teba tešil. Počkaj, niečo tu pre teba mám. Pekne schované.“

„Čo je to?“

„Toto je veľmi stará minca. Bola veľmi stará už keď ju mal zo sebou. Má viac ako 200 rokov. Ja už na Zem nikdy nepôjdem, ale ty možno áno. A ak tam pôjdeš, budeš si môcť kúpiť čo chceš. Ale sľúb mi, že sa vrátiš, dobre?“

Komunistka (Peter Štec)

Vážené súdružky, súdruhovia, a všetci ostatní uvedomelí a pokrokoví Mart'ania z celého spektra pohlaví! Ako žena, možná budúca prezidentka planéty, pomenovanej po bohovi vojny a v zmysle akéhosi zastaralého názoru medzi pozemšťanmi -ženy sú z Venuše, muži z Marsu- sa pokúsim zvrátiť všetky tieto domnelé, no len vymyslené predsudky. Čo by ste povedali na to, že Marsu bude vládnuť spravodlivo a bez vojen žena? Hovoríte si dvojité oxymoron? Vari nie je v našom storočí všetko obrátené na hlavu? Potom prečo nemôžu vládnuť všetky ženy Marsu?

Vláda Marsu musí byť v ostatných bodoch rovnorodá a celá verejná mierka rekonštruovaná. Je predsa nad Slnko a všetky hviezdy v Galaxii jasné, že kontrarevolucionári na Zemi dosiahli svoje poslanie a nedovolil svetovú revolúciu. Zem obrátili v prach a všetkých zotročili, či už si to sami uvedomovali, alebo nie. Áno, pripúšťam i ja, že zmena i môjho presvedčenia nebola ľahká a nebude ľahká ani tu. Musíme si však zvážiť všetky pre a proti. Musíme však všetci uznať nutnosť a nevyhnutnosť obrodovania Novej Mart'anskej Kolónie Pracujúcich. Ak však nebudeme konať a ak dovolíme všetkým ostatným kandidátom s pochybnou minulosťou vyhrať, nezasadíme úder proti odporcom nášmu črtajúcemu sa ľudovodemokratickému poriadku na ČERVENEJ PLANÉTE. Česť práci, súdruhovia!

Manažérka pre všetkých obyvateľov Marsu (Broňa Zelená)

Milí Marania a Marušky,

na vesmírnom korábe sme sa všetci spoznali a skamarátili, preto viete kto aký je, aká som ja, Ty, on, ona. V novom svete chceme byť všetci dobrí, milí a spravodlivo sa k sebe správať a nič si nezávidieť, lebo sme sem prišli začať nový život, od nuly.

Ak ma zvolíte za prezidentku, mám Vám toho veľa čo ponúknuť.

Ako sa na Zemi vravelo – obedy zadarmo, tu môžu byť aj realita. Každý priložíme ruku, niečo spravíme, dosolíme, dochutíme a spolu zjeme.

Nikto sa tu nebude cítiť sám a má sociálnu istotu, že niekde patrí a niekomu na ňom záleží.

Zriadime miestnosť kde dáme veci, ktoré už nepotrebuje a komu bude niečo chýbať, príde si zobrať.

Navrhujeme si kalendár spoločenských akcií typu tanec, prednes tvorby, spev a koho čo kreatívne napadne. Budeme robiť aj záujmové krúžky.

Všetko, čo nefungovalo na Zemi, tu môže fungovať, lebo to vytvárame pre seba a svoje budúce generácie. Nám tu nejde o peniaze, ktoré nám tu ani netreba, o nadobúdanie majetku, o politické šarvátky, hanobenie druhých, závisť a ohováranie. Nám ide o skúmanie novej planéty, nové zážitky, o vybudovanie novej ríše, súdržnosť a podporu, lebo sme tu v tom sami. Pozemšťania nám nepomôžu. Ani nemusia, lebo my sme tu tí najlepší z nich a oni sa sem budú chodiť učiť, ako to má vyzeráť a fungovať.

Poetka (Broňa Zelená)

Načo dlhé predslovy a kázne

keď to, čo tu spolu vybudujeme, ukáže jedna báseň:

Kde sa voda sypala

tam na Marse naša základňa vyrástla

Kde prach obrátil všetko na ruby,

tam sme si skryli svoje zásoby

Kde vzduch sa dýchať nedal,

tam prvý Mart'an čakal zaťal.

Kde vietor už ani viať nechcel

tam prvý bankomat si zazrel

Kde podzemné vody nájdeme
tam aquapark postaviť necháme

Kde na Marse začína zima ako v Rusku
tam vznikne závod na ľad a vodku

Kde najväčší kaňon je
tam vyrastie prvé Mart'anské Kfc-é

Kde najdlhšej sopky vrchol stojí
tam 7G lano našu sieť stvorí

Kde roviny Marsu sa rozprestierajú
tam naše hyperloopy nás odvezú

Kde mráčky sa tajne zgrupujú
tam naše vlajky ako prvé hrdo zavejú

Kde si myslíš, že je koniec Marsu
odtiaľ sa budeme smiať Zemi a Mesiacu

Mart'anský bojovník (Lucia Halčínová)

Slovo prekladateľky na úvod: Nasledujúci text sa našiel v roku 2122 vytesaný v strmom svahu jedného z bočných mart'anských kaňonov. Pre lepšiu zrozumiteľnosť som si dovoľila niektoré výrazy a spojenia nahradiť pozemským ekvivalentom (tak napríklad slávny historický mart'anský bojový stroj, na Zemi zvaný ľudovo „trojnožka“, sa v origináli volá „Ten, ktorý čnie vysoko nad ostatnými“). Na záver ostáva iba dodať, že tento text hovorí sám za seba a skvelo ilustruje, prečo sa niektorí moji kolegovia, napríklad doktorka Schmidtová, autorka tzv. Teórie mierovej koexistencie, od začiatku mýlia.

Ale nechajme už teraz zaznieť vyše dve storočia staré slová mart'anského bojovníka:

Pozdravujem vás, vy, ktorí ste ovládli hlboké a zaprášené kaňony, vy, ktorí roztrháte a skonzumujete každého slabého nepriateľa! Nech je sláva Rodu Šestora a Osemrukým dvojčatám, vládcom nebeských sfér, čo nám prinášajú teplo, svetlo a vodu!

Nebudem vás dlho unúvať. Môj protikandidát, ktorý vám predáva výbušniny na hĺbenie nových a útulných dier, už dnes dlho rozprával. Ja budem stručný, pretože čas je pre nás drahocenný.

Náš svet starne a zomiera. Rodí sa len málo mláďat a hlboké pramene chladnú. Vy to viete a do myslí sa vám preto vkradol strach. Vaše veľké a okrúhle oči, bojovníci Marsu, sa ligocú v tmách a upierajú sa na mňa s otázkou: je ešte záchrana?

Odpoveď znie: pozrite sa smerom hore! Nad našimi hlavami práve vyšla Krásna. Tá, na ktorú sa v priebehu času vždy upieral náš zúženosť pohľad. Planéta, zelenajúca sa vegetáciou, so šedavými vodami, s oblačnou atmosférou naznačujúcou jej úrodnosť, s priehľadmi medzi plachtiacimi mračnami, odhaľujúcimi obývané plochy súše i rušnú plavbu na vodných plochách. Naš svet chladne. No Krásna je plná života - avšak života, aký my nepovažujeme za významný. Nemusíme sa tvorom, ktorí obývajú susednú planétu, zodpovedať za žiaden z našich činov. Jednáme pod tlakom nutnosti, a oni nám stoja v ceste.

Stanú sa potravou pre naše zobáky!

Môj protikandidát chce hlbiť nové a teplejšie jaskyne. Ja však navrhujem vziať všetok výbušný prach, postaviť obrovské delo a poslať na Krásnu bojovníkov na trojnožkách. Delo zabudujeme hlboko do povrchu planéty. Až príde vhodná doba, odpálime z neho aj kolonizačné lode, ale prví na Krásnu vstúpia hrdí dobyvatelia. Tvorovia, ktorí dnes vládnu na Krásnej, už poznajú energiu pary a vedia s ňou narábať. Ale nemajú to, čo máme my: túžbu prežiť! Chopíme sa života, pretože tak nám káže nutnosť! Znovu sa budú rodiť nežné mlád'atá. Znovu príde čas mieru, pokoja a pučania.

Predkladám vám teraz na výber: slávny boj alebo zbabelá smrť! Hĺbenie akýchsi zbytočných jaskýň a postupné usychanie a zanikanie, alebo hrdý výpad našej rasy vpred. Rozleťte sa opäť k životu a plnokrvnej mladosti! Postupne si tu umierajte s mojím protivníkom, alebo so mnou pochodujte k víťazstvu!

Len vás varujem. Nemáte už veľa času!

Uvažujte dôkladne, pozorne, a správne sa rozhodnite.

Vylosovaná (Mária Nováková)

Vylosovali ste ma. Chceli ste, aby niekto viedol ostatných a ja som to neodmietla. Mám strach, ale mám aj túžby. Mám sen, ale cítim tlak reality. Som človek na inej planéte a potrebujem pomoc, ale viem ju aj dať. Rozhodla som sa, že sa predstavím ako jeden z prvých vynálezov ľudstva. Luk a šípy. Chcem byť rukou, ktorá drží luk a strieľa šíp za šípom. Každý z nás je dobre urobený šíp, ktorého dostane luk do pohybu. Lukom sú naše túžby a sny, naše schopnosti meniť veci. Chcem byť rukou, aby som mala slovo v tom, kam luk napneme. Ale rešpektujem, že v iných rukách môžu byť naše snahy poslané iným smerom a ten môj smer nemusí byť vždy ten najlepší. Som vylosovaná, ale chcem, aby mali papieriky vždy menšiu váhu ako skutky.

Medička (Mária Nováková)

Neviem, prečo ste si vybrali mňa, aby som kandidovala. Som medička, nie som ani plnohodnotný doktor. Môžem povedať, že všetko bude dobre, ale nemáme dostatok liekov, sterilných obväzov ani ničoho iného. Najbližšie krvné konzervy sú veľmi ďaleko a čo som už stihla zistiť, väčšina z vás ani nevie akú má krvnú skupinu. Hrozí nám hlad, ak neznížime našu spotrebu a to je pri ťažkej práci, ktorú tu každý z nás robí, takmer nemožné. Ohrozuje nás divoká príroda a vietor, ktorý nám odnáša vybavenie a trhá múry našich jednoduchých budov. Pravdepodobne preto ste ma navrhli, lebo veliteľ výpravy nedávno zomrel a ja som ho nemohla zachrániť, ani keby sme tu mali najlepšie vybavenie a všetky zásoby. Každý sa sem tešil v prvé dni, ale počas pol roka trvajúcej cesty sme si na seba nielen zvykli, ale ešte na lodi som musela riešiť kto koho nenávidí.

Môžem viesť, ale neviem, kam vás dovediem.
Potrebujeme hlavne niekoho, kto vie zariadiť všetko
potrebné tu na Marse i na Zemi a to je možno ešte
dôležitejšie, lebo bez zásob vydržíme len krátko.

Moderná feministka (Mária Nováková)

Nepamätám si časy, keď ženy začali bojovať o svoje práva. Právo voliť, pracovať bez hlúpych obmedzení a rozhodovať o svojom živote dostali už dávno, vďaka hrdinkám minulosti. Odvtedy sa svet zmenil k lepšiemu, aj keď žiadny svet nie je ideálny. Prihovám sa k vám ako občianka a ako žena, ktorá sa bude venovať potrebám každého z vás. Na Marse je omnoho viac mužov ako žien a rada by som kandidovala ako kandidátka všetkých. Chcem kombinovať ženský cit pre poriadok a diplomáciu s rešpektovaním ľudských práv. Chcem svet, kde síce bude ešte dlho viac mužov ako žien, ale zároveň bude každému prejavovaná úcta a kde si bude každý vážiť každého v takej miere, ako to len bude možné a s minimom konfliktov.

Archeologička (Mária Nováková)

V ruke mám záznamové médium, ktoré sme nedávno našli. Nevyzerá ako zo Zeme? To je logické. Nie je zo Zeme. Rozlúštili sme ho. Mimoszemšťania, o ktorých vieme málo, tu mali kolóniu. Podľa záznamov tu ťažili minerál, ktorý je veľmi hlboko pod povrchom. Ťažba sa oplácala čoraz menej a potom prišlo nešťastie. Nevieme ešte o aké nešťastie išlo, ale vyzerá to tak, že záznam je nekompletný a muselo to byť prudké. Narazili sme ešte na jednu zvláštnosť. Počet ich obyvateľov narastal, rodili sa tu noví jedinci. Nakoniec však všetci zmizli. Bojím sa, že niečo podobné sa stane aj nám. Musíme sa pripraviť a musíme pokračovať vo výskume, aby sme mohli porozumieť, ako sa najlepšie pripraviť. Ako kandidátka na líderskú funkciu dávam prednosť vede, výskumu a zdravému rozumu, ktorý potrebujeme na každej planéte.

Pokojná politička (Kristína Pavlásková)

Vážení občania našich piatich osád, odvážni dobyvatelia Marsu.

Myslím, že všetci ma tu poznáte po mene. Rozhodla som sa reagovať na vašu výzvu a uchádzať sa o miesto hlavy tohto nášho malého štátu. Spomínam si, ako by to bolo včera, keď sme prvý krát zaborili nohy do tejto červenej zeme. Už predtým, počas dlhej cesty vesmírnou loďou, som mala možnosť poznávať charaktery niektorých z vás a tešila som sa na spoluprácu a spoločný život s vami. A moja radosť trvala, keď som videla, ako sa rozrastajú naše príbytky, ako ste ma pozvali na svoje malé, no o to krajšie svadby a práve teraz môžeme očakávať, že svetlo nášho nového sveta uzrie jeho najmladší obyvateľ.

Záleží mi na životoch všetkých vás a to ako na samotnom prežití, tak aj na ich kvalite, pretože žiť je tu ťažké - každodenne si pokorovať svet, ktorý nás nesplodil a my sme v ňom cudzorodé prvky, prináša vždy nové nástrahy. My všetci vieme, prečo sme tu a je nesmierne dôležité, aby sme, čokoľvek sa stane, vždy ťahali za jeden povraz. Sama o sebe môžem povedať, že dokážem motivovať a stmeliť ľudí, objaviť víziu a veriť v ňu. Viem pokojne a konštruktívne jednať v kritických situáciách a práve toto sú dôvody, pre ktoré som presvedčená, že som tou správnou voľbou.

Môj protikandidát sa iste tiež zodpovedne pripravuje na svoju budúcu funkciu, vidím však, že mu chýbajú skúsenosti, ktoré by ho na ňu kvalifikovali. Už dlho prevádzkuje zábavný obchod a darí sa mu, no mám pochybnosti o tom, ako by nás mohol viesť. Na vesmírnej lodi pracoval v údržbe a z jeho životopisu vidíme, že ani na Zemi sa nepriblížil k povolaniu manažéra či politika. Nie je mojou úlohou súdiť motívy, ktoré ho viedli k tomuto kroku, chcem vás len vyzvať – zvažte moje slová a rozhodnite sa múdro.

Tak moji drahí, očakávam, že v daný deň si dobre vyleštíte skafandre a napíšete na lístok to správne meno. Prajem vám pokojné dni a v tejto chvíli dobrú noc.

Vít'az (Kristína Pavlásková)

Moji roztomilí Mart'ania a Mart'ancky!

Som váš budúci prezident. Ten s tou pyrotechnikou ma neporazí. Ja mám lepšiu zbraň. Všetko zistíte na mieste súboja pri Centrálnom kráteri o 33/52-0,1 miestneho času. Viem, že mi držíte chápádlá. Teším sa na vás, na svoje víťazstvo a na to, ako zveľadím našu krásnu planétu. Už sa nebudeme musieť ani skrývať pred tými zo Zeme, rozbehneme s nimi obchody a možno aj nejakú tú vojnu. Mars sa zmení na nepoznanie, dopestujeme tu všetko to, čo oni, i tie ich tyčinky s menom po našej planéte zasadíme do zeme. Žiadam vás všetkých o podporu, o bojový spev a pokrik s mojím menom, keď príde ten čas a o priestor pre rýchle odpratanie ostatkov toho trapoša s prskavkami. Zaručujem vám, že to neprežije. Na víťazstvo!

KolektívAN (Romanus Von Rayne)

Úrad bezpečnosti Mars – X Inc.

Dátová stopa – Archív. server III.

Dáta ID: ISM123254UIC

Autor: Nelokalizovaná teroristická organizácia.

Identifikujú sa ako KolektívAN.

Štatút informácie: Ilegálna.

Médium a spôsob prenosu: Tele – kognitívna, plošná paralýza neuroNetu – MX. InfoMysľový 3D trip s neidentifikovateľnou zvukovou stopou.

Potencialita ohrozenia záujmov Mars – X: Vysoká.

Telo:

Vážené spoločenské subjekty planéty Mars – X, prepáčte, že Vás rušíme behom každodenných povinností. Prepáčte nám nepohodlie, ktoré Vám náš extravagantnejší odkaz spôsobuje. Prepáčte, že sme len ďalším hmyzom v bzukote irelevantného úľa dát a obsahu volieb, v ktorých dopredu rozhodla korporátne-lobingová elita, ktorej informačný éter je nekonečne ťažšie editovateľný ako dáta nižších tried. Prepáčte, že deväťdesiat päť percent obyvateľov našej krásnej červenej planéty žije na minimálnej zásobe kyslíku, aby si mohol dovoliť základné neuropripojenie a iné artefakty denno-dennej potreby. Prepáčte, že vyššie vrstvy sú neschopné akýchkoľvek iných túžob než vlastniť viac a viac infokapitálu. Prepáčte, že sme všetci otrokmi reťazí, ktoré sme sami vytvorili.

Prepáčte, že (anti)kultúra je len korporátnou propagandou. Prepáčte, že si už nevieme spomenúť bez X. Prepáčte, že prísľub informačného priestoru, novej Agory kde sa nedostane „stará moc“ sa zmenil na priestor zaplavený reklamami a paywallmi. Prepáčte, že sľub vylepšenia človeka v mene väčšej slobody a nových kreatívnych horizontov sa zmenil na väčšie sociálne nerovnosti, zničenie voľného času a súkromia vnútorného prežívania.

Sme úplne celý ON – line. Naše tempo a náš výkon nás čoraz viac lákal k horizontom mimo toho, čo ostalo zo symbolického ekosystému planéty Terra. Prirodzene, sme bytosti tvorivé a zvedavé. Jedna príroda odišla, tak sme si vytvorili novú. Krásu nahradila Hyperkrása svetiel, displejov a vln dát. A my sme sa chveli úžasom. Hodili sme sa so oceánu symbolov bez akýchkoľvek určení, kde jediným (Anti-)Absolútnom bolo: VSTÚP A TVOR!

Následne však prišiel prvý zlodej a v mene svojho boha P si okolo svojho obsahu obkrúžil C a povedal: „Toto je moje!“ Ako by povedali starodávni kňazi, pre tvorivosť by bolo lepšie, ak by sa nebol narodil. Boh P nás totiž priviedol k voľnému trhu, voľný trh k podpore toho, čo sa predáva, to, čo sa predáva k zvykom, zvyky ku apatií a monopolom. Boh P je alfou a omegou všetkého. V jeho mene sa objavuje, využíva a ničí celok skutočnosti. V jeho mene sme vymenili vlastné súkromie, autonómiu za každodenné nutnosti, väčšiu rýchlosť a zábavné mémy.

A toto všetko je tak samozrejmé, že nikto sa nad tým nepozastaví. Nevládzeme, sme apatickí, topíme sa v oceánoch lacných virtuálnych svetov Mars – X v snahe zabudnúť, že aj tí spoločensky „najslobodnejší“ z nás sú infonarkomani a otrokmi boha P. Samozrejme, toto všetko sa hodí štruktúre Mars – X, pretože čím viac času ste pripojení, tým menej sa staráte o svoju schránku, tým skôr sa vypnete a tým menej spomaľujete boha P.

Možno sa sami seba pýtate: „Dobre a? Máme sotva čo dýchať, ako teda máme poraziť medziplanetárnu sieť moci, ktorá má za sebou veškerú moc? Čo ak nás odpoja?“
Prípadne: „Mám toľko a toľko levelov v tom ktorom virtuálnom raji, úžasný život so sluhami mimo virtuálnych svetov. Čo na tom, že som bábkou infokapitálu? Ved’ všetci nimi sme a všetci budeme, naveky.“

Tu zostupujeme z hôr veľkých dát s iOrlom a iHadam hlásajúc slobodu. Centralizované spracovanie dát bude prekonané, kooperujúce systémy horizontálnej kontroly nahradia kompetitívne vertikálne systémy kontroly. Nechceme byť vodcami či predvojom, nechceme politickú moc. My sme len katalyzátorom. Moc sa už dávno rozpustila v kontrole a kontrola už dnes nepatrí subjektom. Subjekty sú premennými symbolických systémov. Subjekty generujú obsah, subjekty tvoria mikrodizajn. Boh P potrebuje generovať seba samého prostredníctvom informácií, tým však vytvára aj informácie, ktoré ho ohrozujú, informácie, ktoré sú zárodkami nových svetov ak sa nimi dokáže v okamihu zasýtiť. Následne tento boh musí napísať symbolické psy, ktoré pustí na všetkých, čo ho chcú týmito potentnými informáciami otráviť.

No on ten jed už zjedol. Tých, ktorí sú prebudení je čím ďalej tým viac a ich horizontálne symbolické systémy kontroly sú im spoločné. Vertikálne systémy útlaku sa čoskoro ukážu ako mŕtvy bohovia a my budeme spoločne tancovať na ich hroboch. Ich symbolické psy rozoberieme do najmenšieho znaku. Ich nedokonalé, strážené trezory sa vyprázdnia do otvorených sietí čo povedie k znovuobnoveniu dátovej kreativity. Od mdlého, konformného obsahu k diverzným artefaktom! Hľa, to je proces zániku, ktorým je súčasný symbolický systém útlaku tehotný!

Boh P je povolaný na to byť prekonaný. Pýtame sa, čo sme ochotní spraviť pre Jeho prekonanie? Sme ochotní skutočne tvoriť?

Pamätajte, pamätajte na piaty November! Piaty
November, kedy vybuchol

XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX
XX

Redigoval a pre potreby Terra – X Inc. Úradníkov do 2D syntakticko-sémantického jazyka prepísal: Gergelyi.ui

Poznámka: Ak to nepokašlú, toto postačí na vyvolanie mimoriadneho stavu a suspendovanie pár IP práv.

S pozdravom:

XIS10T

Centrum sociálno-systémových záležitostí

Mars – X Inc.

V ústrety túžbam medzi hviezdami!

Prezident Marsu (Ladislav Mrena)

Poprosím ticho. Nie sme na tržnici.

Pohl'ady prítomnej skupiny ľudí sa upriamili na podivného chlapíka, ktorý stál na vyvýšenom stupienku, v údolí smrti, kde ich vesmírna loď pred nejakou dobou pristála.

Ďakujem.

V prvom rade by som sa rád predstavil, pre tých, ktorý ma tu ešte nepoznajú. Viem, že Vás nie je veľa pretože s každým tu som už skoro rodina. Ale predsa sa nejaký zablúdenci medzi vami nájdú.

Napríklad TY. Kto si, vieš sa mi predstaviť trochu? *Ukázal som na vydeseného chlapíka, ktorý sa tváril akoby ho pred minútou prebrali z hyperspánku a to ešte včera zaspával doma v chalúpke na stračej nôžke. Nejaký typický mentál. (Mentálne retardovaný človek, ktorému sa neudrží slina v hube a zíra do prázdna)*

Ja som Gregory Vyhúlenec. A, a netuším čo tu mám robiť a kde mám ísť. Som ešte stále zo všetkého zmätený a pevne dúfam, že nás čaká nejaká pekná budúcnosť tu na Marse, pretože zatiaľ to tak nevyzerá, a mám z toho nasrané v gatiach.

Dobre Gregory, ničoho sa neboj všetko sa dozvieš za chvíľu. Ale v prvom rade sa KURVA POSTAV INAM! PRETOŽE NÁM STOJÍŠ NA PRÍVODNOM KÁBLI K VZDUCHU TY DEMENT!

Ukázal som na čierny kábel pod jeho nohami.

Už kvôli tebe odpadli niektorí prítomní a pravdepodobne ich už nikto nezachráni pred istou smrťou.

Zrazu sa ozvala rana z davu a tlmený vzdych niekoho. Zo zeme sa zdvihol kúdol červeného prachu.

Ďalší nám tu odpadol!

Kurva ľudia, ak je ešte niekomu zle z nedostatočného kyslíku, poprosím Vás odísť aby ste nás nerušili. Na toto fakt nemáme čas ani kapacitu to tu riešiť, kvôli jednému kokotovi, čo nevie kde má stáť.

Mimochodom Gregory, ešte stále ty PICŮS stojíš na to pojebanom kábli. Ľudia, vyhod'ťe ho odtiaľto, nech ho už nevidím. Kokota sprostého.

Nahnevaný dav ľudí schytil Gregoryho a nasilu ho odvliekli preč zo sklenenej miestnosti. Prešli dvomi dverami a presklenou chodbou a za šialeného kriku a jakotu ho cez strešné okno vyhodili von do otvoreného marsu. Gregory dopadol na kameň a rozbil sa mu malý prístroj, ktorý mal v ústach na dýchanie. Začal hltavo lapať po dychu ale červený jedovatý prach mu v momente vyžral pľúca a silný vietor, ktorý sa privalil z kopcov mu ako kyselina roztopil mäso. Na zem sa zvalila už len kopa kostí.

Tam máš svoju budúcnosť ty čurák!

Ešte dlho sa budeme dívať na jeho kosti tam vonku aby nám pripomínali ľudskú hlúposť.

Vtom sa privalilo štvornohé divoké zviera z útrobov Marsu. Pripomínalo trochu dinga. Bolo chlpaté, ryšavé ako líška a veľkosťou pripomínalo malého poníka. Vycerilo veľké zuby plné slín a začalo sa hrať s kosťami po Gregorym. Trhalo nimi a lomcovalo až kým po kostiach nezostal iba prach, ktorý rozfúkal vietor. Zviera potom s podivným zavítím utieklo preč do divočiny.

Alebo nie.

Keď sa dav vrátil a upokojil, ja som mohol pokračovať.

Prešli sme si peklom. Nie teraz ale pri ceste sem. Všetci vieme aká dlhá a smrteľne nebezpečná cesta bola sem na Mars. Všetci ste videli tie video nahrávky, ktoré nahrali naši rodičia ako odkaz pre nás. Tie videá sú plné bolesti, strachu, zúfalstva a výkrikov. Keď som tie zábery videl, dokola a dokola už asi desiaty krát bolo mi z toho fakt na vracanie. Žalúdok som cítil až v krku a ak by som nemal pri sebe 5 litrové vedro na zvratky, asi by som to nedal do konca. Všetci viete o čom hovorím.

Ak by to niekoho zaujímalo, v kine tie videá púšťajú každý večer od deviatej do jedenástej. Vstupné nie je. Môžete si tam kúpiť aj pukance.

Naši rodičia, ktorý sa statočne vybrali na túto misiu na Mars pravdepodobne tušili, že neprežijú cestu. Problémom bolo, že sa trochu prerátali a na miesto priamej cesty na Mars, nasadli na Okružník 1. Okružník 1 je prosím pekne Srbsko-macedónsko-ruský raketoplán vyrobený v južnej Kórei a s interiérom z Ikei. Je veľmi pravdepodobné, že títo istý inžiniéri z Južnej Kórei môžu za také skvosty ako TV Samsung a práčka Samsung s osvetlením bubna. To pre tých, ktorý sa radšej pozerajú na otáčanie bubna ako na TV. Vynikajúci vynález. To je presne to, čo domácnosť potrebuje. Osvetlenie bubna práčky. Pecka.

Okružník 1 letel popri všetkých planétach, pretože išlo o okružnú cestu s vyhlídkou po pamiatkach zmrzlých astronautov vo vesmíre, zhasnutých hviezdach a zabudnutých alebo zrútených raketoplánov z predošlých misií. Každá zrútená loď sa stáva automaticky marketingovým materiálom pre cestovné spoločnosti v ich katalógu pre budúce leto. Sme z toho nadšený, všakže.

Cesta kvôli tomu, že Okružník 1 stál na každom rohu, presne tak ako správny osobák, sa znásobila a naši rodičia a starý rodičia, celkovo naša rodina a príbuzní z predošlých generácii, zomreli.

Nech im je vesmír ľahký a naplní ich nešťastné duše pokojom, ktorý hľadali. *Ozvalo sa z davu a všetci sa prežehnali Amen.*

Ďakujem, farár Ignác Prvoslávený. To ste povedali pekne.

My sme boli počatí počas cesty sem. Keby nebolo toho rozhodnutia, neboli by sme tu a nemohli skolonizovať Mars. Inak povedané, narvali sme tomuto skurvenému Marsu jednu loď do prdele a on zajačal ako malý chlapček.

Preto nevieme, ako sa skutočne žilo na zemi. Všetko čo poznáme vieme len z rozprávania a z videí, ktoré nám púšťali. Áno, máme tu knihy zo zeme, príbehy slávnych, množstvo videí a dokumentov a práve vďaka nim nie sme totálne retardovaný. Len z časti. Tuto Gregory bol totálne.

Môžeme ďakovať, že tí Kórejčania neboli tak sprostí, aby vyrobili aj techniku, vďaka ktorej ešte stále žijeme. To, čo tu vidíte okolo nás, je technika z Japonska. Veľmi drahá a kvalitná technika, ktorá bola kúpená na splátky a kvôli tomu ju budeme my a ďalších dvesto generácii splácať Japonsku.

Ale tie kurvy šikmooké zabudli na jednu vec a to internet. Tu na Marse nie je. Pravdepodobne ste nato prišli už dávno. Nie je tu a ani nebude. Počas cesty sa pokazilo mnoho vecí na tejto pojebanej lodi za mnou. Turbíny, kyslíkové nádrže, GPS, palubné manuálne riadenie a mnoho iných vecí. Preto sa loď nedala počas cesty nijako korigovať a ona si išla svojou vopred naplánovanou cestou. Presne ako 70 eurový výlet do Talianska k moru. 2 dni cesty v buse a potom na pol dňa uvidíte hnusné hnedé more, z ktorého vám je zle.

Ale žijeme. Pristátie nebolo tak jemné, ako nám v prospektoch tvrdili. Podpora života sa ale rozložila tak ako mala a aj bunky na žitie v domčekoch. Preto stojíme v tejto presklenej kupole a máme krásny výhľad na Údolie smrti.

Miesto kam sme mali pôvodne pristáť sa ku koncu zmenilo. Bolo to nutné, keďže sa k nám dostala nejaká rádiová správa, že na tom mieste stále zúri búrka a je obklopená skalami a nehostinným prostredím, ktoré by nás mohlo po čase zabiť. Tak sa podarilo loď na poslednú chvíľu stočiť sem. Neviem akým zázrakom. Žiaľ, na koniec sa zistilo, že tá rádiová správa bola stará a mylná a to nehostinné miesto plné smrti je toto, kde sme pristáli. Tá správa nás mala varovať pred týmto miestom. Neskôr, keď si ju naši technici prehrali znova, tak bolo jasne v nej povedané, že tomuto miestu sa máme vyhnúť, lebo nás tu nečaká nič iné ako smrť. Preto sa toto miesto aj volá Údolie smrti. Celkom príznačné, nemyslíte?

Na rovinu vám poviem, že vyhliadky do budúca sú na hovno. Tu na tomto mieste nevypestujeme nič. Ani prd. Žijeme momentálne zo zásob, ktoré sme si priniesli so sebou. A tie by nám mali vystačiť, kým sa nám nepodarí vymyslieť, ako tu niečo vypestovať.

Mimochodom, bolo mi povedané pri obede, aby som vás upozornil, že toho jete príliš veľa a takýmto spôsobom sa nám zásoby minú do týždňa. Nemôžete sa napchávať ako prasce. A preto ten jeden uvarený zemiak, čo dostávate k obedu, je treba rozdeliť na 3 časti. Tak budete mať jedlo na celý deň. Rozumieme sa?

V dave sa ozvalo mrmlanie a pohoršený dav ľudí krútil neveriacky hlavami.

Čo sa týka kyslíka, ten nám naša malá elektráreň vyrába. Samozrejme, ak si nebudeme stúpať po kábloch. Naši technici to pravidelne kontrolujú a dbajú nato, aby sa nám všetkým dobre dýchalo. Priviedol som si sem aj jedného hlavného technika. Je to Jožko a porozpráva nám niečo o technickej vyspelosti tých prístrojov, ktoré kyslík komplikovaným spôsobom vyrábajú z jedovatého vzduchu vonku. Je v tom kus fyziky, chémie a geniality. Predávam slovo Jožkovi.

Dav nadšene zatlieskal a dychtivo očakávali čo Jožko, hlavný technik, povie.

K mikrofónu sa šuchtavým pohybom dotackal asi meter šesťdesiat malý tučný chlapík, modré montérky a veľký šrobovák vo vrecku bolo jasným znakom, že sa jedná naozaj o technika. Jeho neprítomný pohľad ale nevzbudzoval moc dôveru. Na hustých fúzoch ako z lacného nemeckého pornofilmu z 70 rokov, mal kúsky zemiaku. V ruke držal do polovice vypité pivo, z ktorého sa už stratila všetká pena.

Jožko povedal: Я Йожко, и я понятия не имею, что делать.*

(*preklad: Som Jožko, a netuším čo mám robiť.)

Dav stíchol a zľazka prehltol. Jožko sa pomaly odtackal preč a stratil sa z očí.

Jaj áno, on je ukrajinský Rus a nikto mu nerozumie. Nemáme totiž prekladateľa. Posledný zomreli pred rokmi. Ale ja pevne verím, že v jeho slovách znie nádej a že presne vie, čo robí. Pretože je náš posledný hlavný technik a bez neho by sme si mohli všetci hodiť laná alebo sa ísť prejsť údolím smrti ako Gregory.

Mne bolo ponúknuté, aby som kandidoval, ak sa to tak dá nazvať, na prezidenta Marsu. Že vraj preto, lebo mám dobré vzťahy s ľuďmi a nemám problém hovoriť všetko úprimne. Pravdupovediac nikdy som o tento post nestál, a nie len preto, že nikto iný prihlásený nie je, takže som sa ním automaticky stal, ale preto, lebo padá t'archa problémov na moju hlavu. Keď sa niečo poserie, a serie sa toho naozaj veľa, vy všetci ukážete prstom na mňa. Nieкого vinit' z upchatého záchodu treba a ukázať prstom na mňa je tá najjednoduchšia vec pre vás. Aj keď to z vás robí automaticky mentálne retardovaných. Ale o tom sa teraz nebudeme baviť. Inteligencia tu na Marse sa meria v iných sračkách ako tomu bolo na zemi. Tu si buď totálny retard, mentálne retardovaný kokot alebo vyjebaný debil. A ako sa tak na Vás všetkých pozerám, niektorí ešte stále nemáte ani páru o tom čo hovorím a kde ste, tak väčšina z vás bude totálne retardovaných. Bez urážky, samozrejme.

Dav mlčky čumel niekam do prázdna. Tak, ako som predpokladal.

Zvolal som si vás sem z jediného dôvodu. Nevieťm či sa k vám dostala informácia o záchranej kapsule, ktorá je naprogramovaná na let domov, ak by sa niečo fakt posralo. Čo sa aj stalo. Asi o tom počujete prvý krát. Super. O to lepšie. Tých návratových kapsúl bolo viacej. Celkovo štyri. Ale počas cesty sem sa tri pokazili. Lepšie povedané, nejaký kokot na palube ich podpálil lebo si chcel ísť zapáliť cigaretu.

Áno hovorím o tebe, Ivan! *Ukázal som prstom do davu na plešatého retarda v teplákoch so štyrmi pásikmi čínskeho adidasu a roztrhanej mikine.*

Ešte aj teraz fajčíš? Že ťa huba nebolí ty debil.

Tri sa zničili, ale jedna je funkčná. Mala síce nejaké malé problémy s osvetlením, ale po dôkladnej technickej prehliadke mnou samým a dlhých rokoch štúdií z kníh, sa mi nakoniec žiarovku v kuchyni nad drezom podarilo vymeniť. Takže už je to v poriadku.

Modul má dostatok miesta pre všetkých čo sme tu a to je aj dôvod, prečo tu ste. Potreboval som vás všetkých sem nahnať, aby som ja mal šancu odtiaľto pekne luxusne odletieť.

Slovami Cartmana zo South Parku: „Seru na Vás, du domú!“

Rozbehol som sa k východu za mnou a rýchlo za sebou zavrel dvere, ak by sa náhodou niekto pokúsil ma zadržať. Skočil som do návratového modulu, zamkol a stlačil červené tlačítko s nápisom RETURN HOME. Všetko už bolo pripravené vopred. Ozval sa rachot, všetko sa roztriaslo, plamene zo spodu modulu vytrískli a raketový modul sa pohol smerom k oblohe. Sadol som si ku kreslu, nalial plný pohár pripraveného vychladeného piva, nasadil slnečné okuliare proti slnku a s úsmevom opustil pojebaný Mars.

Medzitým v mentálne retardovanom dave ľudí, ktorý ostal stáť bez pohnutia stále na mieste, sa zrazu ozval niečí hlas.

Myslíte, že sa ešte vráti?

Pút' Päťmestia (Peter Molnár)

Mars, niekedy v druhej polovici tretieho tisícročia

„Vy žartujete...“

„Kiežby.“

„To nemyslíte vážne.“

„Bohužiaľ, myslím. Stopercentne vážne. Nepočítajte s *Gerulatou*. Nebude sa môcť pridať k *Aquincum* a ostatným dvom. Tie škody sú tak rozsiahle, že odchod Štvorflotily by sme museli odložiť o rok, možno aj o dva, kým by *Gerulata* bola pripravená na bezpečný odchod.“

„Do hája! Toľko času samozrejme nemáme.“

„No veď. Ale dámy a páni zo šéfstva lodeníc dostali od vedenia NVÚ ultimátum. Buď nájdú riešenie, alebo táto konkrétna várka kolonistov bude musieť ostať v Slnecnej sústave.“

„A črtá sa niečo? Pochybujem, že nájdú niečo včas.“

„Budete sa čudovať, áleee...“

„Čo ale?!“

„Zisťovali, rešeršovali, čo len šlo... A padol im zrak na jednu dobre známu veteránku. Veľkostne a objemovo najbližší ekvivalent k triede *Aquincum*. Podstatne menej honosný, ale...“

„Moment! Tak ale teraz si už zo mňa vážne robíte srandu! Viem, ktorú myslíte. Vážne ju navrhli? Nebola predsa postavená na diaľkový medzihviezdny let.“

„Priznám sa, som prekvapený z vašej reakcie. Toto je vaša najsilnejšia námietka?“

„Kdeže... Mám silnejšiu. Pôvodne nebola vôbec stavaná pre medzihviezdne lety!“

Hľadeli na ňu, týčila sa pred nimi do výšky a šírky. Masívne dielo ľudských myslí, rúk a všestrannej automatizácie. Museli tu postávať v skafandroch, pekne starosvetsky. Mars síce už prešiel nejakým terraformovaním, no väčšina povrchu planéty naďalej pripomínala podobu z čias pred jej osídľovaním (t.j. doby roverovej). Ešte aj teraz jestvovalo len relatívne málo kozmodrómov nachádzajúcich sa v odizolovaných častiach planéty, v ktorých sa podarilo utvoriť mikroklimatické podmienky približujúce sa tým pozemským.

Od nálezu Kovostromov sa udiali viaceré prelomové technologické skoky, vrátane vynájdenia TSF pohonu alebo nových možností ako uľahčiť a urýchliť terraformovanie. Kompenzovanie absencie magnetického poľa na Červenej sa stalo veľmi, veľmi užitočným. Aj napriek tomu sa nedali čakať zázraky na počkanie. V provinciách planéty spravovaných NVÚ to vedeli veľmi dobre.

Stáli a dívali sa na *Pentapolitanu*.

„Tak, čo na ňu hovoríte?“

„Legenda medzi lod'ami NVÚ, to sa musí nechať. Ale na druhej strane... Pri všetkej úcte, toto je najnovší nápad v dlhej a pohnutej histórii nanajvýš pochybných a blbých nápadov.“

„Uznávam, má to veľmi ďaleko od konvenčného riešenia, ale berme do úvahy kontext. Nemáme tu konvenčnú situáciu a čas nepustí. Výnimočne. Nemôžeme si dovoliť odklady. *Aquincum* poletí, ale nemá zmysel míňať zdroje na *Gerulatu*, ak sa nám za zlomok času podarí modifikovať *Pentapolitanu*. Osobne nemám rád tú frázu, „Risk je zisk“, ale tentokrát asi budeme musieť trochu zariskovať.“

Kolega zodpovedný za organizovanie kolonizačnej expedície si povzdychol.

„Hej, viem. Nemáme na výber. Starká to skrátka bude musieť zvládnuť.“

Zadával sa na loď. Viacúčelový medziplanetárny transport, neskôr konvertovaný na improvizovaný medzihviezdny. „Za opaskom“ mal nespočetné desaťročia služby. V dnešných časoch ju spravidla používali iba ako nákladnú loď. Teraz dostane svoju poslednú šancu zaspomínať si na staré časy. Posledné hurá? Možno.

„Prestavby a modifikačné práce sa už začali. Aj keď nás to vyčerpá, hádam o necelý mesiac ju vyšleme. Všetci machri a macherky z lodeníc hovoria, že jej zastaraný TSF môžu vymeniť do troch týždňov. To akurát stíhame.“

„Akurát. Máme tri a pol týždňa do odletu Štvorflotily... Apropó, ešte aj keď tam nainštalujete ten novší TSF, a bude ako-tak stíhať za ostatnými loďami flotily... čo pasažieri? Nebude to pohodlná cesta. Ešte ani pre tých, čo si voľkajú v spartánskych podmienkach. Vážne chcú za tri týždne stihnúť nainštalovať všetky spánkové kóje?“

„Chcú to skúsiť. Asi vás neprekvapím, ak vám poviem, že mám plno pochybností.“

„Veru. Poriadna hektika,“ poznamenal a nechal posunúť energetickú tyčinku v prilbe, aby si z nej odhryzol. „Ale držme im palce,“ poznamenal, keď dochrúmal, hľadiac na *Pentapolitanu* stojacu pod ružovkastým nebom Červenej.

„Je jasné, že v kójach nebudú môcť ostať x-rokov, to je príliš nebezpečné. Budeme sa musieť spoľahnúť, že sa do tých vzdialených sústav Štvorflotila dostane bez priveľkých zdržaní počas jednotlivých skokov. A môžeme len dúfať, že starká znesie ten novší TSF pohon takto podomácky namontovaný do lode, ktorá pôvodne nemala ani TSFko, ani nebola nikdy plánovaná na cesty medzi sústavami.“ Úškrn. „Človeče, pripomína mi to éru prvých výprav do Čierňavy...“

„Čo tým myslíte?“

„Bolo pár takých prípadov... Niečo sa na nejakej ranej lodi, vtedy, keď boli ešte malé a krehké, pokašľalo... a posádka na palube potom musela improvizovať, aby šikovne prepojila jeden prvok s ďalším, hoci ani jeden z nich nebol navrhnutý na to, aby boli navzájom prepojené.“

„Hotový životný príbeh tejto starkej,“ kývnutie hlavou v prilbe smerom k lodi. „Už ju používali a prerábali toľkokrát na vykonávanie a zvládanie vecí, na ktoré nebola stavaná. Verme, že to vyjde aj tentoraz.“

„Verme.“

Sledoval stúpajúcu Pentapolitanu a veľké nastúpené davy divákov, rozpýtené v okolitej krajine. Bola to dôstojná rozlúčka so starkou. Mnohí si zhotovovali záznamy na pamiatku, mnohí mávali. Posádky Štvorflotily sa s ňou tak skoro nerozlúčia, ale čaká ich dlhá cesta. Dlhšia, než ktorákoľvek doterajšia výprava v dejinách NVÚ. Pred Štyridsaťročnou aj po.

Nezabudni na Mars... a nezabudni na Zem, starká...
ozývala sa myšlienka.

Hoci stúpala pomaly a trpezlivo, onedlho z nej už bola len relatívne malá bodka vysoko na oblohe. *Pentapolitana* opúšťala atmosféru Marsu a smerovala na orbitu. A odtiaľ... trpezlivým tempom do vonkajšej časti sústavy, a potom TSF skok za skokom, zo sústavy do sústavy.

Preplavili sme sa šírými nebesami

Za nami Slnko i Zem zanechali

Plavili, aby sme našli domov nový

Domov, ktorý by sme naším nazvali

Opustili sme Slnka i Zeme vrele objatie

Dobyli sme chodníčky v čase i priestore

A takáto jest naša i Tetrády odmena

Staré chodníčky zabudnuté, ostali mená

úryvok z ľudovej piesne obľúbenej medzi
karpanónskymi hudobníkmi na elektrocitare

Istros, Karpanónsky hviezdny zväz, o niekoľko tisícročí neskôr

Vyšli z masívnej budovy múzea, a spolu s hlúčkami desiatok ďalších ľudí sa vybrali pomalým krokom do rozľahlého parku. Bolo trošku chladnejšie, ale nádherne slnečno. Ukážkový deň na spoločné trávenie voľného času v menej uponáhľaných častiach hlavného mesta.

„Ocino, a to tak naozaj bolo?“

„Čo ako?“

„No ako ten hraný oný... Ten v múzeu, čo sme práve pozerali. Tí ujovia a tety, Mars, loď...“

„Jáj, hraný dokument? Ten o *Pentapolitane* a našich predkoch...“

„Naozaj to tak bolo?“

„Ťažko povedať. Je to už veľmi dávno. Ale asi tak nejak, aspoň z toho, čo vieme zo záznamov našich predkov. Zachovalo sa toho dosť, vrátane veľkého množstva obrazových záznamov z Marsu... a zo Zeme.“

„Zem veľa neukazovali, ale strašne sa podobá na náš svet, oci.“

„Jasné. Naši predkovia prispôbovali svety, ktoré obývame, aby boli podobnejšie Zemi. Dalo to práce... Ja a ty si to už nevieme ani len predstaviť.“

„Zem aj Mars boli strašne pekné. Keď som bol vtedy raz na prázdninách na Ungrii, však vieš, aj tam to vyzeralo skoro ako tu. Nie úplne tak celkom, nooo. Ale podobne. To je tiež preto?“

„Áno.“

„Ťažká bola tá cesta na *Pentapolitane*, oci. Muselo to byť ťažkééé.“

„Bolo to určite náročné. Aj pre ňu, aj pre ostatné tri lode Tetrády.“

„A oci, oci, stretli naši predkovia po ceste Drakov?“

„Fúha, Drakov?“ pousmial sa.

„Boli už vtedy známi, nie?“

„Ak ma pamäť neklame, áno. Boli známi. Ale prečo by ich mali stretnúť, srdiečko?“

„No lebo... Nooo... Tie dve posádky by sa akože... ako naozajstne stretli... A zašli by spolu na čaj, zahráli si nejaké hry, porozprávali si vtipy,“ zanietené vymenúvanie možných dôvodov prechádzalo vo veselý detský smiech.

Zasmial sa aj on, tichšie.

„Máš ty ale predstavivosť. Ale je to pekný nápad. Ktohovie, možno by sa to podarilo.“

„A oci, oci...“

„Áno?“

„A prečo sa vlastne táto časť mesta volá Päťmestie? To vznikla z piatich miest? Ved' tu asi nikdy nebývalo až tak veľa ľudí.“

„Neuveríš, ale Päťmestie sa to volá podľa... no, podľa *Pentapolitany!*“

„Oci, nekecaj! Mama hovorí, že aj ty si rád vymýšľaš... srandy...“ zasmialo sa jeho dieťa.

Pousmial sa.

„Nie, vážne. *Pentapolitana* je len iný výraz pre Päťmestie. A čo to bolo, to Päťmestie? Nie je to nič vymyslené tu na Istrose, je to starý názov ešte zo Zeme. V jednej z krajín našich predkov na Zemi bol kedysi dávno-prádávno taký spolok miest. Piatich miest. Hovorili im, tým mestám, Päťmestie, inak *Pentapolitana*. A loď dostala názov na ich pamiatku.“

„A tie starodávne mestá na Zemi... To už bolo v čase, keď ľudia stavali tú loď?“

„Nooo... Neviem. Pravdupovediac, asi ani všetci tí múdri ľudia študujúci naše dejiny a dejiny ľudstva to nevedia na sto percent. Bolo to už strašne, strašne dávno. Nepredstaviteľne dávno.“

„Hm.“

Chvíľka ticha.

„Ocino...“

„No?“

„A dá sa ísť na výlet na... no, na tú Zem? Na tú, odkiaľ sme prišli my ľudia?“

„Dobrá otázka. Zaujímavá. Ťažko povedať.“

„Ťažko? A to prečo?“

„My... My tak trochu... nepoznáme trasu späť. Viem, znie to hlúpo, ale... Nie sme si istí, ako trafiť späť do Slnecnej sústavy.“

„Ociii... A to sa ako dá také niečo... no, zabudnúť?“

„Vidíš, že sa dá. Nie je to prvýkrát v dejinách. Ľudia sú asi zábudliví. Alebo neustrážia to podstatné.“

„Jáj, vy dospeláci ste takí,“ pobavený smiech, „niekedy takí strašne popletení!“

Smutne sa pousmial.

„Nebudem sa hádať. Máš pravdu. Niekedy sme naozaj...
popletení.“

Dieťa na chvíľku zastalo, otočilo sa a zadívalo sa späť k múzeu. Veľká časť budovy bola vstavaná do masívnej skalnej planiny, ktorá sa vypínala nad touto okrajovou štvrťou hlavného mesta. Na prevažne rovnom vrchole planiny dodnes stála loď.

Stará dobrá Pentapolitana.

Vyrobená pradávno kdesi v Slnecnej sústave, dlho nadsluhujúca, ďaleko za hranice svojej plánovanej životnosti. Už dávno bola letuneschopná, Pomaly oxidovala na slnku, no celé stáročia ju dobre a pravidelne udržiavali, ako jednu z najdávnejších pamiatok v celom Zväze. Týčila sa nad týmto okrajom Istropolisu ako nemý svedok jeho dejín. Celých dejín hlavného mesta, od úplných začiatkov až po súčasnosť.

Ani občianske vojny v dejinách Zväzu ju príliš neoškreli. Niektorí Karpanónčania boli voči Tetráde mierne poverčiví, preukazovali jej lodiam takmer posvätnú úctu. Pamätníky na predkov, áno. Svedkovia dejín, áno.

Diet'a hľadelo a ako drobné semienko v ňom začala klíčiť myšlienka. Predstava. Nápad. Možno nereálny sen, možno uletená túžba. Jedného dňa, keď sa nikomu inému nebude chcieť, možno sa vyberie do hlbín vesmíru, po stopách lodí Tetrády. Skúsi nájsť Slnečnú sústavu, ako ju ich dávni predkovia nazývali. A skúsi nájsť Mars, skúsi nájsť Zem.